

κοντα πέντε λεπτά δι' ἐν ποτήριον ζύθου, τρώγει ἀξιόλογα, καλῶς ὑπηρετούμενος καὶ καλῶς συν-τροφευμένος.

Τὸ ρακίον εἶναι ἀκριβὸν· ἀλλ' ὅταν ἐλθὼν εἰς bar-room ζητήσης, σοὶ δίδουσιν ὀλόκληρον φιάλην εἰς μεγάλον ποτήριον· σὺ δὲ πίνεις ὅσον θέλεις καὶ πληρώνεις κατὰ τὴν πρὸ τούτου γενομένην συμφωνίαν. Σημείωσαι δὲ ὅτι συγχρόνως σοὶ δίδουσι δωρεάν τυρὸν, παξιμάδια καὶ καπνόν. Τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ σωτηριώδης ἐπενέργεια τῆς ἐλευθερίας, ὥστε οὐδέποτε, οὔτε αὐτοὶ οἱ μέθυσοι προσβάλλουσι τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν καταχρώμενοι τῆς δοθείσης ἀδείας πρὸς ζημίαν τοῦ πωλητοῦ. Γινώσκοντες πόσον πρέπει νὰ πῶσιν ἀντὶ τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς, δὲν πίνουν περιπλέον, ἀλλ' οὔτε τυρὸν, οὔτε παξιμάδιον, οὔτε καπνὸν μεταχειρίζονται πλέον τοῦ δέοντος.

Τὴν εὐπάθειαν τῶν Ἀμερικανῶν εὐρίσκεις καὶ εἰς τοὺς ναοὺς, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἔδαφος κλύπτουσι τάπητες, τὸ δὲ ψύχος ἐν καιρῷ χειμῶνος μετριά-ζουσιν ὑπόγειοι κλίβανοι.

Τὰ δὲ κουρεῖα εἶναι τῶντι μεγαλοπρεπῆ, εὐρύχωρα καὶ πολυτελῶς κατεσκευασμένα. Μόνον τὸ θρανίον ἐφ' οὗ θὰ καθήσῃς ἀΐξει νὰ πληρώσῃς ὅσα θὰ δώσῃς διὰ νὰ ξυρισθῇς· ὀλόκληρον τὸ σῶμά σου ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς ἀναπαύεται ἐν αὐτῷ, καὶ ὅσakis ὁ κουρεὺς ἔχει ἀνάγκη νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς κεφαλῆς σου ἀνυψοῦται διὰ τινος ἐλατηρίου, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου καταβαίνει. Καὶ πρῶτον μὲν σὲ σαπώνει διὰ ψήκτρας τατράκις ὀγκωδεστέρας τῆς πρὸ ἡμῶν ἐν χρήσει, καὶ ἀφοῦ σὲ ξυρίσῃ ὁ λίγον σὲ σαπώνει καὶ δεύτερον καὶ σὲ ξυρίζει ἐλαφρότατα καὶ ταχύτατα. Ἀλλὰ μὴ νομίζῃς ὅτι τελειωθέντος τοῦ ξυρίσματος, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἐργασία· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· διότι ὁ κουρεὺς σ' ἐρωτᾷ ἂν ἐπιθυμῇς καὶ νὰ σὲ λούσῃ. Καὶ ἂν εἴπῃς ναί, ἐν ἀκαρεῖ ἡ κεφαλὴ σου κατακλύζεται ὑπὸ σάπωνος, καὶ τὰ ταχύτατα δάκτυλα τοῦ τεχνίτου περιδιαβάξουσιν ἀκάθεκτα εἰς τὴν κεφαλὴν σου, ὥστε τὸ δέρμα σου γίνεται λευκὸν ὡς κακούμε, τὰ δὲ μαλλία καθαρῶτα. Κρουνοὶ νεροῦ ψυχροῦ καὶ νεροῦ ζεστοῦ ἀποδιώκουσι καὶ τὸ τελευταῖον ἔχνος τοῦ σάπωνος, καὶ μεγάλα προσόψια σφρογγίζουσι καλὰ καλὰ τὴν κόμην σου, τὴν ὁποῖαν ὁ σίδηρος, τὸ κτένιον, ἡ ψήκτρα καὶ τὸ παχύμυρον διευθετοῦσι καὶ καλλύνουσιν. Εἰ δὲ καὶ δὲν θέλεις νὰ λουσθῇς, ὁ κουρεὺς ραντίζει τὴν κεφαλὴν σου δι' ἀρωματώδους ρευστοῦ.

Τὰς δὲ οἰκίας τῶν ἐξοχῶν κατασκευάζουσι κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ρυθμὸν, ξυλίνας ὡς ἐπὶ τὸ σπλειστον καὶ λευκάς, περιστυλον ἔχουσας τὸ μέτωπον καὶ κορινθιακὰ τὰ κιονόκρανα. Ἐπειδὴ δὲ πα-σαι αἱ οἰκίαι εἶναι ὁμοιομόρφως ὠκοδομημέναι καὶ

κατάλευκοι, τὸ θέσμα εἶναι ὠραῖον, ἡ δὲ φαντασί- σου, πρὸ τῶν ὄχθων τῆς Staten-Island, σὲ μετα-φέρει εἰς τὰς πάλαι νήσους τοῦ Αἰγαίου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΙΑ ΔΕ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Συνέχ. 18: φυλλ. 434.)

Β'.

Ὁ Κ. δὲ Κερούαρ καὶ ἡ κόρη του ἰδόντες εἰσερχόμενον τὸν Κ. δὲ Γρανλιέ προησθάνθησαν μέγα ἀδιόρθωτον δυστύχημα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δύο ἠγέρθησαν ὅπως τὸν ὑποδεχθῶσιν, αὐτὸς ἐνευτε νὰ καθί-σωσι· καθήσας δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἀπέναντι αὐτῶν εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκνημένην.

— Κ. κόμη, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸν λό-γον σας. Κυρία, εἰσθε ἐλευθέρα, προσέθηκεν ἀποτα-θεὶς πρὸς τὴν Μαρίαν.

Καὶ ὁ μὲν γέρον εὐγενῆς δὲν ἠσθάνθη εὐθὺς τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ τῷ προξενήσῃ ἡ ἀνέλ-πιστος διακοίνωσις, διότι ἡ ὑπερηφάνειά του προσ-εβλήθη· ἡ Μαρία ὁμῶς εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς.

— Μὴ με δικόψετε, ὑπέλαθεν εὐθὺς ὁ νέος εὐ-γενῆς. Μαρία, σᾶς ἀγαπῶ καὶ ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ ἔδιδα τὸ αἷμά μου διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἄκραν εὐτυχίαν τοῦ νὰ συνδέσω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἐδικήν σας. Σᾶς ἀγαπῶ, Κ. κόμη, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς σέβομαι καὶ δὲν παρκαγω-ρίζω ὁποῖαν τιμὴν θὰ μ' ἐπροξένηι ἡ συγγένειά σας. Ὁ γάμος αὐτὸς ἦτον τὸ ὄνειρον τοῦ πατρός μου· ἐξέπνευσε μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν καὶ ἡ ἐλπίς του ἦτον ἡ πολυτιμότερα κληρονομία μου. Πρέπει ὁμῶς νὰ τὴν ἐγκαταλείψω... Ὅτε ἐζήτησα τὴν χεῖρα τῆς Κ. δὲ Κερούαρ τὰ πάντα μὲ ἐφαίνοντο λαμπρά· μὰ ἐφαίνετο τότε ὅτι εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποῖαν ἐζήτην, ἐδυνάμην καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω μι-κράν τινα εὐτυχίαν, ταπεινὴν μὲν καὶ μικράν, ἀλλὰ τέλος πάντων ἐδυνάμην, ἄνευ ἀνέσεως καὶ ἐγωισ-μοῦ, νὰ προτείνω εἰς γενναίαν καρδίαν νὰ συμμε-θέξῃ τῆς τύχης μου. Μὲ ἦτον γλυκεῖα ἐπίσης ἡ ἰδέα, κυρία, ὅτι μὲ τὰς περιποιήσεις, μὲ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ἀφοσίωσίν μου θὰ κατάρθωνα νὰ σᾶς ἐτοι-μάσω ζωὴν ὅχι ἀναξίαν τοῦ ὀνόματος, τῆς χάριτος καὶ τῆς ὠραιοτήτός σας. Πλὴν δὲν πρέπει πλέον νὰ τὸ συλλογισθῶ... Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μὲ μένει εἰμὴ ἡ ἀγάπη μου. Τὸ καλλίτερον μέρος τῆς καταστά-σεως τὴν ὁποῖαν μὲ τόσῃν εὐτυχίᾳ ἔθετα εἰς τοὺς πόδας σας ἐβυθίσθη ἐντὸς βαράθρου· τὸ ἔμαθα σᾶς

μερον τὸ πρῶτ. Τὰ πολιτικὰ πάθη μὲ κατατρέχουν, ταπειναὶ ἐκδικήσεις μὲ περιστοιχίζουσιν, καὶ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν σὺ ὁμιλῶ, τὰ δάση τοῦ Γρανλιὲ καταφλέγονται. Τίς ἡξεύρει ἂν αὔριον θὰ ὑπάρχῃ πέτρα ἐπὶ πέτρας εἰς τὸν πύργον τῶν προγόνων μου; Πτωχός, ἐξόριστος, στασιαστής, ἀνευ ἀσύλου, θὰ ζήσω εἰς τὸ ἐξῆς ζωὴν κτηραμένην Λάβετε λοιπὸν ὀπίσω, φίλε τοῦ πατρός μου, τὸν λόγον τὸν ὁποῖον μ' ἐδόξατε καὶ σεῖς τὴν ὁποίαν εὐτύχησα νὰ ὀνομάσω ἄλλοτε μνηστὴν τῆς καρδίας μου ἐστὶ ἐλευθέρᾳ. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὺς παρυσύρω εἰς τὴν καταστροφὴν μου. . . .

Ὁ κόμης δὲ Κερουάρ καὶ ἡ Μαρία ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν τρομερῶν αὐτῶν λόγων. Κεραυνὸς πίπτων πρὸ τῶν ποδῶν των θὰ ἐτρόμαζεν αὐτοὺς πολὺ ὀλιγώτερον. Πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου δὲ Γρανλιὲ, ἡδύναντο ἀμφότεροι ν' ἀποσύρῳσιν τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ νὰ μὴ προσκρούσωσιν ἐντελῶς εἰς τὴν τιμὴν των· ἀλλ' ἐδύναντο πλέον νὰ τὸ κάμωσι τὴν ὥραν ἐκείνην; ἐδύναντο νὰ λάβωσιν ὀπίσω ἀνευ αἰσχύνης τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ὁ Κ. δὲ Γρανλιὲ μετὰ τῆς αὐτῆς γενναιότητος τοῖς ἀπέδωκεν;

Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ, καὶ μόνος ὁ Θεὸς οἶδε, τί συνέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τελευταίου τῶν Κερουάρ· ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς δυστυχίης τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς ἀτιμίας τοῦ ὀνόματός του· δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο καταφύγιον.

Τότε ἡ Μαρία ἠγέρθη, καὶ ὡς ἄξιον τέκνον τῆς εὐγενοῦς γενεᾶς τῆς εἶπε μὲ φωνὴν ὑψηλὴν καὶ σταθεράν·

— Κύριε δὲ Γρανλιὲ, ἂν σεῖς δὲν ἐπιτρέπετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας νὰ μᾶς παρατύρετε εἰς τὴν καταστροφὴν σας, ἡμεῖς ὅμως δὲν ἐπιτρέπομεν εἰς ἑκείνους τὸ νὰ μὴ σὺς ἀκολουθήσωμεν. Ἡ πτωχεία σας μᾶς εἶναι προσφιλεστέρα τοῦ πλούτου σας· ἐνόσω ὁ πύργος αὐτὸς δὲν καταρρεύσῃ δὲν θὰ σὺς λείψῃ ἀσυλον, καὶ ἂν ᾔναι ἀληθὲς ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἰδοὺ, κύριε, ἡ χεὶρ μου, εἶναι ἐδική σας.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρά της, ἥτις εὐδύλως ἔτρεμε.

— Καλὰ, αἷμα μου! καλὰ, κόρη μου! . . . ἀνέκραζεν ὁ γέρων κόμης ἐκπεπληγμένος.

Καὶ περιεπτύχθη συγχρόνως καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἡ Κυρία δὲ Κερουάρ δὲν ἐξέκλινεν ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς θυσίας της. Ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Κ. δὲ Γρανλιὲ καὶ ὥρισεν ἡ ἰδίᾳ τὸν καιρὸν τοῦ γάμου. Ὁ κόμης δὲ Κερουάρ ἐγνώριζε κάλλιστα πόσον ἡ Μαρία ὑπέφερε διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐδέχετο τὴν θυσίαν τοῦ τέκνου του μὲ τὸν ἄκαμπτον ἐγωϊσμόν της

τιμῆς, τὸν σκληρότερον, τὸν πλέον ἀδυσώπητον πάντων τῶν ἐγωϊσμῶν. Ἄλλως τε ὁ γέρων εὐγενὴς οὐδὲ κἂν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ κόρη του ἦτο δυνατὸν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τούτου. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀκατανικήτους ἀντιπαθείας, καὶ θεωρῶν τὸν Κ. δὲ Γρανλιὲ ἄξιον κατὰ πάντα ν' ἀγαπηθῇ, ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Μαρία θὰ τὸν ἠγάπα ἀφρόκτως μὲ τὸν καιρὸν. Καὶ ἀληθῶς πρὸς τὸν Κ. δὲ Κερουάρ, ὅστις οὐδὲν ὑποπτεύετο, τί ἦτο ἡ μεγάλη αὐτῆ ἀφοσίωσις; Ἡ Μαρία βεβιαίως θὰ παρηγορεῖτο μετ' οὐ πολὺ, καθόσον ὁ Κ. δὲ Γρανλιὲ ἦτο νέος, ὡραῖος, ὑπερήφανος καὶ γενναῖος ὡς τὸ ξίφος τοῦ πατρός της.

Ὁ Κ. δὲ Γρανλιὲ ἀπεσύρθη τῆς νυκτὸς οὗτης πολλὰ προχωρημένης· ἡ δὲ νέη μείνασα μόνη μετὰ τοῦ κόμητος οὐδὲν ἀφῆκε νὰ φανῇ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς της· ἀπ' ἐναντίας διεβεβαίωσε τὸν γέροντα ὅτι ἡ θυσία της δὲν ἦτο τοσοῦτον μεγάλη, καὶ ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ τὸ μαιδιάμα ἔχουσιν εἰς τὰ χεῖλη. Ὡς τὰ ἀρχαῖα θύματα, ἐστεφάνωσεν ἑαυτὴν δι' ἀνθέων ὅπως βαδίσῃ εἰς τὸν βωμόν. Ἀλλ' ὅτε δὲν ἠσθάνθη πλέον ἑαυτὴν στηριζομένην ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν ἐκείνην ἑξαψιν, οὔτε συστελλομένην διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ πατρός της, ὅτε εὗρέθη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος, ἡ ἀπελπισία της ἐξερράγη, καὶ ποταμὸς δακρύων κατέβρεξε τὸ πρόσωπόν της.

— ὦ πάτερ μου! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν σπαρτακτικὴν. Σὺ μὲν μὲ προσέφερες τὴν θυσίαν τῆς τιμῆς σου, ἐγὼ δὲ τὴν θυσίαν τῆς εὐτυχίας μου, τὸν ἔρωτά μου καὶ τὴν ζωὴν μου . . . Ἐξεπλήρωσεν ἡ κόρη σου ὅτι ἐχρεώπται εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ὀνόματός σου; Εἶμαι ἀρκετὰ δυστυχής; Εἶσαι εὐχαριστημένος, πάτερ μου;

Καὶ ἐβάδιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου της μὲ ἥθος παράφρονος, μὲ ἄτακτον τὴν κόμην, κτυποῦσα τὸ στήθος καὶ κινοῦσα ὡς μαινομένη τοὺς βραχίονας. Ἠγάπα ἡ ταλαίπωρος! πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔφερεν ἐν τῇ καρδίᾳ της ἔρωτα βαθύν καὶ σιωπηλόν· ἠγάπα τὸν ἐξάδελφόν της Ὀκτάβιον.

Ὁ Κ. δὲ Κερουάρ, ὅστις ἄπειρος ὦν τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων, δὲν προεῖδεν ὅτε ἡ ἀδελφή του διέτριβεν εἰς τὸν πύργον, ὅτι αἱ δύο ἐκεῖναι φαίδραὶ νεότητες θὰ εἰλκύνοντο ἀκαταμαχῆτως ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην. Ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας τὰ δύο παιδία συνέζων ἐν μεγίστῃ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀθωότητι, διέτρεχον ὁμοῦ ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ δάση, τοὺς ἀγρούς, τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Εἶχον τοὺς αὐτοὺς ἀφελεῖς θαυμασμοὺς, τὴν αὐτὴν ζέσιν, ἡ αὐτὴ χάρις ἐστόλιζε καὶ αὐτοὺς καὶ τὰς ὁμιλίαις των· αἱ αὐταὶ διαθέσεις καὶ αἱ αὐταὶ συμπάθειαι τοὺς συνέδεον δι' ἀοράτων δεσμῶν. Ἀλλὰ καὶ μόνη ἡ μετὰ τῶν γονέων των διάστασις ἤρκει εἰς τὸ

νὰ προσεγγίσῃ εἰς μᾶλλον αὐτοὺς, διότι ὁ ἔρως γεν-
νᾷται ἐκ τῶν ἐμποδίων. Ἄν ἡ Μαρία ἦτο ἡρώδω-
νισμένη τὸν Ὀκτάβιον, εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ἠγάπα
τὸν δὲ Γρανλιέ.

Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Μαρία ἠγαπήθησαν, ὡς συμ-
βαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν των, χωρὶς νὰ τὸ εἰπωσιν ὁ
εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ὁ ἔρως των ἐγένετο τότε
μόνον γνωστὸς εἰς αὐτοὺς, ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς
ἀνχωρήσεως· τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ των
ἐνόησαν ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας των ὅτι ἠγα-
πῶντο ἀμοιβαίως, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁμολό-
γησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὅτι ἔσως δὲν εἶχαν
ὁμολογήσει εἰς ἑαυτούς. Πόσα δάκρυα ἐχύθησαν,
ὅποια θλίψεις, ὅποια ἐλπίδες καὶ πόσις ὑποσχέσεις
ἀντηλλάγησαν ὑπὸ τὴν σκιάν των δένδρων τοῦ Κε-
ρουάρ! Ἦτο αἰθρία ἑσπέρα, γλυκίαν φθινοπωρινὴν
ἑσπέρα· οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ
σελήνη ἀνέτελλεν ὀπισθεν τῶν μεγάλων δένδρων
καὶ ὁ ποταμὸς μὲ τὰ ἀργυρᾶ κύματά του ἔρρεε
πρὸ τῶν ποδῶν των. Ὁ Ὀκτάβιος ἔμελλε ν' ἀνχω-
ρήσῃ τὴν ἐπαύριον· ἦτο ἡ πρώτη ἐρωτικὴ των ἑσπέρα
ἔσως δὲ καὶ ἡ τελευταία. Τίς θὰ δυνηθῇ πατε νὰ
περιγράψῃ τὴν μέθην τῶν πρώτων ἐκμυστηριεύσεων,
τὰς ἀγνάς ἡδονάς, τὴν συγχώνευσιν οὕτως εἰπεῖν
τῶν νέων ψυχῶν; Ἐνώπιον τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ ὥρ-
κίσθησαν ἔρωτα ἀτελεύτητον, ἀγάπην αἰώνιαν· τὴν
στιγμὴν ἐκείνην τῆς μέθης ἡ Μαρία ἐλησμόνησε τὰ
πάντα, καὶ τὸν λόγον τὸν ὅποιον εἶχε δώσει καὶ
τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῇ. Ὁρκίσθη νὰ
φυλάξῃ ἑαυτὴν διὰ τὸν Ὀκτάβιον, καὶ ὁ Ὀκτάβιος
ὥρκισθη ὅτι θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγον νὰ ζητήσῃ αὐ-
τὴν ἀπὸ τὸν πατέρα της· ἀμφότεροι δὲ ἔλαβον ὡς
μάρτυρας τὰ διάστη, τὸν οὐρανόν, τὰ καθαρώτατα
ὕδατα καὶ ὅλην τὴν ὠραίαν φύσιν, ἣτις ἤκουσε τοὺς
ᾠκούς των.

Εἶναι ἄρα δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις τώρα τί συνέβη
εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας μετὰ τὴν ἀνχωρήσιν
τοῦ νέου; τοῦ Ὀκταβίου ὁ ἔρως ὅμως τί ἐγένετο; ἔσως
τὸ μάθομεν ἀργότερα. Ἀλλ' ὁ τῆς νέας κῆρυξ καὶ
ἐξήπτετο ὡς ἐκ τῆς πάλης πρὸς τὰ ἀδύνατα, ἐνῶ ἡ
μοναξία τῶν δασῶν, ἡ σιωπὴ τῶν ἀγρῶν καὶ ἡ ἀ-
διάκοπος θέα τῆς φύσεως συντέλουν οὐκ ὀλίγον εἰς
τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, τὸν ὅποιον μετέβαλεν εἰς ἀ-
ληθὲς πάθος ἡ παρουσία τοῦ Κ. δὲ Γρανλιέ καὶ ἡ ἀ-
πουσία τοῦ Ὀκταβίου· διότι ἡ ἀπουσία εἶναι ποιη-
τικὴ, εἶναι ἀόρατος μάγισσα στολίζουσα ἀδιακόπως
τὰ φίλτατον ἀντικείμενον μὲ τὰ λαμπρότερα ἄνθη
τῆς φαντασίας. Ἡ προτίμησις τοῦ δὲ Κερουάρ ὑπὲρ
τοῦ δὲ Γρανλιέ καὶ τὸ μῖσός του κατὰ τῶν Δεβιδιέ
κατέστησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας πολὺ ὠραιοτέ-
ραν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξαδέλφου της· διὸ ὁ Ὀκτάβιος
εἶχε τὴν ὠραίαν μερίδα τοῦ ἐξορίστου, τοῦ κατα-

δεδικασμένου, καὶ ὁλόκληρον ποίημα ἐψάλλετο ἐν
τῇ καρδίᾳ της.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες παρήρχοντο
καὶ ὁ Ὀκτάβιος δὲν ἐφαίνετο· ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν ἀπ-
ηλπίζετο ἐξ ἐναντίας διατῆραι τὴν ἐμπιστοσύνην της
εἰς αὐτόν. Ἀπειρος τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ
τῆς ζωῆς, εἶχεν ὅλην τὴν ἀθωότητα, τὴν ἀδιάσει-
στον πίστιν τῆς νεότητος· οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλλε
περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀπόντος, κρίνουσα ἐκ τῶν
ιδίων. Ἀντὶ δὲ ν' ἀδυνατήσῃ τὸ αἰσθημα ἐγένετο ἡ-
μέρα τῇ ἡμέρᾳ σοφρώτερον καὶ σπουδαϊότερον καὶ
κατ' ἀρχάς μὲν ἦτο δένδρῳλιον εὐσμον καὶ χερσίν·
μετὰ καιρὸν ὅμως κατήντησεν εὐρωστον καὶ ἰσχυρὸν
μὲ φύλλα πυκνὰ καὶ μὲ ρίζας ζωηράς καὶ β. θείας.

Καὶ ὅμως οἱ χρόνοι παρήρχοντο καὶ ὁ Ὀκτάβιος
δὲν ἐφθάνεν· ἡ Μαρία τὸν περιέμενε πάντοτε μὴ
καταδικάζουσα αὐτόν, μήτε παραπονομένη· καὶ ἡ
ἡρωικὴ της ὑπομονὴ οὐδόλως δυσηρέσκει τὰ ἱπο-
τικὰ αἰσθήματά της. Ὡς δὲ δὲν προήρχετο ἐκ τούτου
ἡ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς της, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ
Κ. δὲ Γρανλιέ καὶ τῆς ιδέας ὅτι θὰ ἠναγκαζέτο
πατε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς της,
τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἠγάπα. Ἰδοὺ ἡ θλίψις τῆς ζωῆς
της, ἡ λύπη ἣτις τὴν κατέτρωγε· καὶ ὅμως ἡ
καρδία της ἦτο πάντοτε σταθερά, ὁ ἔρως της ἀκλό-
νητος. Εἶχε δὲ μικρά τινα ἐλπίδα ὅτι ὅτε θὰ ἤρ-
χετο ἡ κρίσιμος ὥρα, ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἀντίστατο εἰς
τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς του περισσότερον ἢ ὅσον
εἶχεν ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφῆς του,
καὶ ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ κάμψῃ
τὸ ὑπερήφανον ἐκεῖνο πνεῦμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε
βασιλεύσει ἕως τότε ὡς ἀπόλυτος ἡγεμονίς. Εἰς πρὸς
δὲ τὸν Κ. Γρανλιέ, βλέπουσα αὐτόν τοσοῦτον ψυ-
χρὸν καὶ ἥσυχον, δὲν ἀνησύχει διὰ τὸ αἰσθημά του·
ἐπίστευεν ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ ἦτο εὐκολον νὰ τὸν
πεῖσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἀξιώσεις του.

Ἡμέραν ὅμως τινα ἠσθάνθη τὴν πεποιθήσιν καὶ
τὴν γενναϊότητα της κλονουμένης, τὴν ἡμέραν τῆς
ἐπανάστασεως τοῦ Ιουλίου· ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης τὸ
μῖσος τοῦ Κ. δὲ Κερουάρ πρὸς τοὺς Δεβιδιέ δὲν εἶχε
πλέον ὄριον· ἔκτοτε δὲν ἦτο πλέον συγκεχωρημένον
οὐδὲ κἄν νὰ προφερῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀκταβίου καὶ
τῆς μητρὸς του, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Κερουάρ. Ὁ
γέρον εὐγενὴς ἐφαίνετο πεπεισμένος ὅτι οἱ Δεβι-
διέ, πατὴρ καὶ υἱός, εἶχον μόνοι των διαταφρεύσει
τὴν πόλιν καὶ φανεύσει τὴν βασιλικὴν φρουράν, ὅτι
εἶχον καταλάβει τὸν Κεραιμεικὸν καὶ ἐξορίσει τοὺς
Βουρβόνους τοῦ πρωτοτόκου κλάδου. Εἰς ἄλλου δὲ
μέρους, κισθανόμενος ἑαυτὸν ἐνδίδοντα εἰς τὸ βά-
ρος τῆς ἡλικίας, ἐπέσπευδε τὸν γάμον τῆς θυγα-
τρὸς του. Καὶ ὁ μὲν Γρανλιέ ἀπεκρίνετο ὅτι ἦτο
πρόθυμος, ὁ δὲ Ὀκτάβιος δὲν ἤρχετο καὶ ἡ Μαρία

ἔφαινετο ἐπιθυμοῦσα τὸν θάνατον. Ἐσπέρην δὲ ὡς τινά, ὑπὸ τὴν συγκινημένην φωνὴν τοῦ πατρὸς της, εἶδεν ἐπὶ στιγμὴν φωτιζομένην τὴν μαύρην νύκτα της· ἐπὶ στιγμὴν αἱ θύραι τοῦ μέλλοντος ἡμῖνοιχθησαν ἐνώπιόν της, ἐπὶ στιγμὴν ἡ καταβεβλημένη ψυχὴ της ἀνηγέρθη καὶ ἤπλωσε τὰς πτέρυγας της· ἀλλὰ καὶ μετὰ στιγμὴν ἡ ἀκτὶς ἐσβέσθη, αἱ χάλκιναι θύραι ἐκλείσθησαν ἐκ νέου, καὶ ἡ ψυχὴ κατέπεσε καὶ πάλιν ἵνα μὴ ἀνεγερθῇ πλέον ποτέ.

Τοιοῦτος λοιπὸν ἦτο ὁ ἔρωας, τοιοῦτον ἦτο τὸ θῆναι καὶ ἡ ἐλπίς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία ἐβουσίασεν εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ πατρὸς της, καὶ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰς τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας, τὸ ὅποion τῇ εἶχε μεταδώσει ὁ πατήρ της μετὰ τοῦ αἵματος τῶν Κερουάρ. Δὲν ἦτο ἀναξία τῶν ἱπποτικῶν προγόνων της· ὡς καὶ ὁ πατήρ της, εἶχε κληρονομήσει ἀπ' αὐτῶν τὴν ἰσὺς ὑπερβολικὴν ὑπερηφάνειάν των, ὥστε ὅτε ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κ. δὲ Γρανλιέ ὑπήκουσε μόνον εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ αἵματος της, εἰς τὴν προσταγὴν τῆς καρδίας της, τέλος εἰς τὸν ἥρωισμὸν ἐκείνον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν ἐβόστανίζετο ἡ ἀνήσυχος νεότης της. Ἄλλως τε εἰς τὴν περιστάσει αὐτὴν ὁποία καρδίαν ὀλίγον ὑψηλοφρονοῦσα θὰ ἔπραττε διαφορετικὰ; Ὁ Κ. δὲ Κερουάρ καὶ ἡ κόρη του κατελήφθησαν ἐξ ἀπροόπτου ὡς ἐντὸς σιδηροῦ δικτύου· ἡ αἰφνιδία ἀγγελία τοῦ Κ. δὲ Γρανλιέ ἐπεκύρωσε τὰς ὑποσχέσεις καὶ ἐσφράγισε τὸν λόγον των. Ἦτο πλέον δυνατόν εἰς αὐτοὺς ν' ἀποκρούσωσιν ἀναισχύντως τὴν καταστροφὴν τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου νέου, ἀπ' οὗ τὸν εἶχον δεχθῇ ὅτε ἦτο εὐτυχίας; Εἶναι εὐκόλον ν' ἀποσυρθῇ τις ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

Ἡ Κυρία δὲ Κερουάρ διηλθε τὴν νύκτα κλαίουσα καὶ ὀλοφυρομένη εἰς τὴν κλίνην της, ἐπικαλουμένη τὸν Ὀκτάβιον καὶ ἐρωτῶσα τὸν Θεὸν ἂν θὰ ἐπέπρεπε τοιοῦτο μέγα δυστύχημα. Ἡ νύξ ὑπῆρξε μὲν σκληρὰ, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ Μαρία, κρατήσασα τῆς θλίψεώς της, παρουσιάθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς της μετὰ καρτερίας, μειδιῶσα καὶ σχεδὸν ἱλαρὰ· ἀπὸ τότε δὲ τὰ χεῖλη της δὲν ἀφῆκν νὰ τῇ διαφύγῃ παράπονον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της οὐδὲ ἐν δάκρυ ἔχουσιν. Παρευρέθη μετὰ ψυχρότητος εἰς τὰς προσευμασίας τοῦ γάμου καὶ ἡ ἰδία ἐπέσπευσε τὰς παρασκευὰς τῆς θυσίας.

Ἡ ὀλεθρία ἡμέρα ἐφθασε, καὶ ἡ Μαρία ἔγραψεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν της. Εἶναι δὲ εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις ὅποια ἦτο ἡ ἐπιστολὴ, ἦτο μεγάλη κραυγὴ ἔρωτος, τύψεως συνειδήσεως καὶ ἀπελπισίας. Ἐντὸς τεσσάρων ὀλοκλήρων σελίδων γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Ὀκταβίου, παρεκάλει τὸν νέον μνηστῆρά της νὰ συγχωρήσῃ τὴν δυστυχὴ ἀπιστον. «Μὴ με καταδι-

κάσῃ, ἔγραφε τελειόουσα· ἔσο ἰσχυρὸς, ἔσο γενναῖος, ἡ λύπη σου δὲ φανῇ ὁμοία πρὸς τὴν ἐδικήν μου, διὰ νὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ φέρω μαζὶ μου τὴν κατάραν σου! » Ἐκπληρώσαν δὲ τὸ καθήκον τοῦτο, τὸ θυμὸν κατησάχασεν ἐντελῶς, καὶ τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης οὐδ' ἔτρεμεν, οὐδὲ ὥχρια. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἡ τοῦ γάμου.

Τὴν πρωΐαν ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας σοβρὸς καὶ ψυχρὸς κατὰ τὸ σῶνηδες· ὅτε δ' εὐρέθη μόνος μετ' αὐτῆς τῇ εἶπε·

— Κυρία, εἰσθε βεβαία ὅτι δὲν αἰσθάνεσθε ἀντιπάθειαν νὰ ἐνώσετε τὴν τύχην σας μὲ τὴν ἐδικήν μου; Μήπως ἀγνοῶν αὐτὸ, ὠφελήθην ἀπὸ ὁρμῆς ἐξάψεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν ὁποίαν ἐγέννησα ἀκουσίως καὶ μὴ ἐπιζητήσας αὐτήν; Μήπως σὰς ἤρπασα τὴν συγκατάθεσίν σας; Εἰσθε πεπεισμένη ὅτι δὲν σὰς παρασύρει τὴν ὥρην ταύτην κακῶς ἐννοουμένη φιλοτιμία; Εἰπέτε το, εἶναι κχιρὸς ἀκόμη. Σὰς ἀγαπῶ μὲν πολὺ περισσότερον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀποκτήσω εὐτυχίαν ἢ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ σὰς ἀφαιρέσῃ ἐν δάκρυ.

Ἐνῶ δὲ ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἔλεγε ταῦτα τὸ βλέμμα καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέφραζον αἶσθημα ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης τοιαύτης, ὥστε ἡ Μαρία συνεκινήθη.

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, ἀπεκρίθη, ἀπὸ τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν σὰς ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἀνεγνώσατε ποτὲ εἰς τὴν καρδίαν μου ὅτι τὸ μετενόησα, παρετηρήσατε ποτὲ εἰς τὸ πρόσωπόν μου ἀποστροφὴν; Λάβετε τὴν χεῖρα αὐτὴν ἢ ὁποία σὰς ἀνήκει, καὶ εἰπέτε με ἂν τὴν αἰσθάνεσθε διστάζουσιν ἐντὸς τῆς ἐδικῆς σας.

Ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του τὰ δάκτυλα τῆς κόρης, καὶ ἀπῆλθεν ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ τόσην ἥσυχον χαρὰν, ὅσην ἀπελπισίαν ἡσθάνετο ἡ Μαρία.

Ὁ πολιτικὸς γάμος ἐγένετο εἰς Κλισὸν καὶ ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ πύργου τοῦ Κερουάρ. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς εὐτυχίας του, ὑπῆρξε λαμπρὰ πρὸς τὸν νέον σύζυγον.

Γ'.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρία δὲ Κερουάρ οὐδὲ στιγμὴν ἀδυναμίας ἔδειξε, τόσον ὥστε ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ, βλέπων αὐτὴν οὕτω ψυχρὰν μὲν καὶ σοβρὰν, ἀλλ' ἥσυχον καὶ ἱλαρὰν, οὐδὲ κἄν ὑποπτεύθη τὴν θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτὸς δῆμιος. Ὁ δὲ κόμης Κερουάρ καθῆσθαι ὡς πρὸς τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς του, καὶ βλέπων μὲ πόσιν εὐκολίαν ὑπετάσσετο σχεδὸν οὐδὲ ὁλῶς ἐλυπήθη τὸ ἥρωϊκὸν τέκνον του. Μετὰ τὸν

γάμον ὁμῶς, ὅτε ἐπανήλθον ἀπὸ Κλισόν, ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν τὴν ἐκράτησε πολὺν ὥραν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν σιωπηλὴν·

— Ὁ γέρον πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ· ὅλοι σὲ εὐχόμεθα, προσέθηκεν, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν Κερουάρ, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμυντο ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μαρία κατέπνιξε τὰ δάκρυα καὶ ἐπίεσε τὴν καρδίαν της μὲ τὰς δύο της χεῖρας φοβουμένη μὴ διαρρήχῃ. Ἡ μέθη τῆς λύπης τὴν εἶχε ὑποστηρίξει μέχρι τέλους· ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅτ' οὐ τὰ πάντα ἐγένοντο κατὰ τάξιν, ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν σύζυγος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, διέκρινε καθαρὰ τὴν ζοφεράν καὶ ἀμετάθετον τύχην της. Ἡ μέθη ἣτις τὴν εἶχεν ὑποστηρίξει κατέπεσε καὶ ἀνηγέρθη τρομερὰ ἡ ἀλήθεια.

Ἡ ἐσπέρα δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ἀλλ' ἡ νύξ εἶχεν ἤδη καταβῆ ἀπὸ τοὺς λόφους εἰς τὴν πεδιάδα· ἐπλησίαζον αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου. Ἡ Μαρία περίλυπος καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ὅπου ἦσαν συνηγμένοι ὁ πατήρ, ὁ σύζυγός της καὶ οἱ ὀλίγοι προσκεκλημένοι. Καὶ πρῶτον κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ καταληφθεῖσα εὐθὺς ὑπὸ ἀκατανοήτου αἰσθήματος τρόμου ἔφυγε. Κατεπνίγεται, εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, κινήσεως, μοναξίας καὶ σιωπῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ πύργου ἀπαρκτήρητος. Ποῦ ἐπορεύετο; ἡ ταλαίπωρος τὸ ἠγνόει. Βαδίζουσα μὲ βῆμα ταχὺ, μὲ κεφαλὴν ἀσκεπῆ, μὲ κόμπην ἐν ἀταξίᾳ, κατεπλήγωνε τοὺς πόδας της εἰς τοὺς χάλικας τῶν δρόμων, κατέσχιζε τὸ φόρεμά της εἰς τὰς βάτους, ὡχρὰ δὲ καὶ παράφρων, ἀναμηνύουσα τὰς φωνάς της μὲ τὴν βοὴν τοῦ ἀνέμου, διήρχετο ὡς σκιὰ θρηνοῦσα μεταξὺ τῶν δασῶν. Ἐτρεχεν ὠθουμένη ὑπὸ τῆς καρδίας της ὡς ἑλαφός ὑπὸ θηρευτικῶν κυνῶν.

Αἰφνης ἐσταμάτησεν ἰδοῦσα ἐνώπιόν της τὸν βέοντα ποταμὸν, ἐνῶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ὀπισθεν τῶν μεγάλων δρυῶν. Ἀνεγνώρισε τὸ μέρος ὅπου, ἐσπέραν παρομοίαν, γλυκεῖαν ἐσπέραν τοῦ φθινοπώρου, ἀντήλλαξε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν της μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ὀκταβίου· καταπεσοῦσα δὲ ἐπὶ τῆς γλῶσσης παρεδόθη εἰς ἐντελὴ ἀπελπισίαν. Πάντα τῇ ἐφαίνοντο ἔχοντα φωνὴν διὰ νὰ τὴν καταδικάσωσι καὶ τὴν καταρροθώσιν· ὁ θόρυβος τοῦ ὕδατος, οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀνέμου τῇ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἡ φωνὴ τοῦ Ὀκταβίου ἀνενθυμίζοντος εἰς αὐτὴν τοὺς ὅρκους της.

— Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με! ἀνέκραζε, καὶ ἔτρευγε δρομαία ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀλλὰ πανταχοῦ ὅθεν διήρχετο οἱ κλάδοι τοὺς ὀπίσθους ἔσειεν ἡ αὖρα τῇ ἐπιθύρῳ τὰς λέξεις, «ἀπίστος καὶ ἐπίορκος.» Πανταχοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὸ ὠργισμένον φάντασμα τοῦ μνηστῆρός της. Ἡ πεδιάς, τὰ δάση, οἱ λόφοι, ἡ παραμικροτέρα γωνία ἦσαν πλήρη ἀναμνήσεως, ἣτις ἀδιακόπως παρίστατο ἐνώπιόν της ὡς φάσμα ἀπειλητικόν. Ἐβάδιζε κτυποῦσα τὸ μέτωπον καὶ τὸ στήθος της, καταδικάζουσα ἑαυτὴν καὶ ἐνόουσα τὰς κατάρας της μὲ τὰς κατάρας τὰς ὁποίας τῇ ἀπέτειναν ὁλόκληρος ἡ φύσις.

— Ἀ! κλαῖε, δυστυχισμένη, κλαῖε! ἀνέκραζε, καὶ μὴ ζητῆς συγχώρησιν! Κλαῖε καὶ μὴ προσπαθῆς νὰ δικαιολογηθῇς διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς θυσίας σου... Κλαῖε, ἐπίορκε, κλαῖε, ἀπίστε!..

Καὶ ἔρρεον τὰ δάκρυά της, καὶ δὲν ἐνόει πλέον πῶς ἐδυνήθη νὰ ὑποταχθῇ καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμεν. Ἰπῆρχον στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἐσταμάτα ἀποτόμως καὶ ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν ὄνειρα. Ἄλλοτε πάλιν ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐκοιμάτο· παρετήρει ἑαυτὴν μετὰ περιεργείας διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο ἀληθῶς ἐκείνη, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναγνωρίζουσα τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτά της, ἄρπνε κραυγὴν καὶ ἐπανελάμβανεν ἀσθμαίνουσα τὸν περίπατόν της. Διάφορα σχέδια συγκεχυμένα διεσταυροῦντο εἰς τὴν ἀσθενῆ κεφαλὴν της· ἐνόητε ἀπεφάσιζε νὰ ὑπάγῃ νὰ βιβθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της, νὰ τῷ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐνώπιόν του. Τότε ἐπλησίαζεν εἰς Κερουάρ, ἀλλ' ἅμα ὡς ἔβλεπε μακρόθεν τὸν πύργον φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἔτρευγε τρέχουσα εἰς τὰ δάση ὡς δορκὰς ἐξηγριωμένη. Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξάψεως, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν περιγράψῃ τις. Πλέον ἢ ἅπαξ ἠσθάνθη ἑαυτὴν παρασυρομένην ὁλοθρίως ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ καταρράκτου, πλέον ἢ ἅπαξ εἶδε μὲ ὄμμα ἀπληστον τὸ ὕδωρ τὸ ὅποιον ἔλαμπε μεταξὺ τῶν φύλλων.

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἐν τῷ πύργῳ ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσι διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν καὶ διὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην ἀπουσίαν. Οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἀποσυρθῇ, ὁ δὲ Κ. Κερουάρ καὶ ὁ Κ. δὲ Γρανλιὰ μείναντες μόνοι, κατ' ἀρχὰς μὲν ἠπόρησαν μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἀνησύχασαν. Μάτην ἀνεζήτησαν τὴν Μαρίαν εἰς τὸν πύργον καὶ τὰ περίξ αὐτοῦ· οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ αὐτήν. Τὴν ἐφώναζαν πολλάκις ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δώματος, ἀλλ' οὐδεμίαν φωνὴν ἀπήντησεν. Ἐξέτασαν περὶ αὐτῆς τοὺς γείτονas, ἀλλ' οὐδεὶς τῇ εἶδε· μετ' ὀλίγον ἡ ἀγωνία ὑπῆρξε τρομερά. Ὁ Κ. δὲ Γρανλιὰ ἦτο ὡχρὸς καὶ ἄλαλος, ὁ δὲ Κ. δὲ Κερουάρ κατελήφθη ὑπὸ ἀπαισίων προαισθημάτων.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ νέος ἀναβὰς τὸν ἵππον τοῦ ἑ-

πρεξέν εις τὰ περίχωρα· πολλοὶ ὑπηρεταὶ τὸν ἐμὴν μήθησαν, ὁ δὲ γέρον Κερουάρ ἔμεινε μόνος κατατρεχόμενος ὑπὸ ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ φάντασθῶμεν.

Μετὰ δύο ὥρας οἱ ὑπηρεταὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν πύργον, διότι οὐδεὶς αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ εὔρη τὰ ἵχνη τῆς νέας κυρίας τῶν. Ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἐπανῆλθε τελευταῖος, ζοφερώτερος, σιωπηλότερος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ δὲ κόμης Κερουάρ ἰδὼν αὐτὸν ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ὡς ἂν εἶχεν ἀπωλέσει πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐνόσω δ' ἔκλαιεν, ὁ Γρανλιέ περιέτρεχε τὴν αἴθουσαν, καὶ μόνη ἡ συστολὴ τῶν χαρκτηριστικῶν τοῦ προσώπου του ἐδείκνυε τὴν ταρχὴν τῆς ψυχῆς του.

— Κύριε κόμης, εἶπε σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ γέροντος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπεράνετε τι ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα; Γνωρίζετε τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς σας καλλήτερον ἐμοῦ. Δὲν ἴδετε ποτὲ τίποτε, δὲν ἀνεκαλύψετε ποτὲ τί εἰς τὴν νεανικὴν ἐκείνην καρδίαν, τὸ-ὅποιον νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο; Μήπως ἔχετε μικρόν τι νῆμα ἱκανὸν νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ; ἐξετάσατε καλὰ τὸ μνημονικόν σας, πρόκειται περὶ τῆς τύχης καὶ τῶν δύο μας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ γέρον δὲν ἀπεκρίνετο·

— Λοιπὸν, κύριε κόμης, προσέθηκεν ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ, ὡς ἐτοιμάσωμεν τὰς δυνάμεις καὶ τὴν γενναϊότητά μας, διότι αἰσθάνομαι... αἰσθάνομαι; ἔδω, ὅτι ἐκτελεῖται τρομερὸν δυστύχημα.

Ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ εἶχεν ἀφήσει τὸν ἵππον του ἑτοιμον, χαλινωμένον· ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν· ἀλλὰ προηγουμένως ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας ὡπως βεβαιωθῇ μή τι ὑπῆρχεν ἱκανὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς ἀναύρεσίν της. Πλὴν οὐδὲν, οὐδὲν δεῖγμα...

Καθίσας ἐπὶ θρανίου ἠεροῦζετο τοῦς διαφόρους νυκτερινούς κρότους. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία ὥρα ἐσήμκνεν εἰς τὸ ὡρολόγιον τῆς ἐκκλησίας· ὁ νέος ἀνεσκήρτισε καὶ ἀνηγέρθη ἐντρομος ὡς ἂν ἤκουσε τὸν πρῶτον ἦχον νεκρικοῦ κώδωνος· ἰδρῶς κατὰ ψυχρὸς κατέβρεχε τὸ μέτωπόν του, ἡ δὲ καρδιά του ἔπαλλε σφοδρότατα. Ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ἐξέλθῃ ὅτε αἶφνης, νομίσας ὅτι ἤκουσεν, μεταξὺ τῆς ἐξοχικῆς σιωπῆς φωνᾶς γοερᾶς καὶ μεμακρυσμένης, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, ἔκυψεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ, πλὴν ἦσαν νυκτοκόρακες γογγύζοντες. Ἐπρόσεξεν ἔτι πλέον καὶ ἤκουσε τὸν μεμακρυσμένον ψιθυρισμὸν τῶν καταρράκτων, τὴν βοὴν τῶν ξηρῶν φύλλων τὰ ὅποια ἀπέσπκ ὁ ἄνεμος, τὸ πένθιμον κελᾶδημα τῶν γυπαειῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέτων μὲ τὰς χνοώδεις πτέρυγας τῶν. Ἠκούοντο ἐπίσης φωναὶ κυνῶν οἵτινες, μετὰ

μακρὰς διακοπὰς, ἐφώναζον καὶ ἀνταπερίνοντο ἐν τῷ σκότει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἀκούων ὅλους αὐτοὺς τοὺς θορύβους, ὅλας αὐτὰς τὰς φωνὰς ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἡσθάνετο ὅτι τὸ αἷμα ἐπάγονεν εἰς τὰς φλέβας καὶ ἡ καρδία ἀπενεκροῦτο εἰς τὸ στήθος του. Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μόλις ἐστράφη καὶ ἀφῆκε μεγάλην φωνήν...

Ἡ Μαρία δὲ Κερουάρ, ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ ἵστατο ὀρθία ἐνώπιόν του.

Καὶ τείνας τὰς τρεμούσας χεῖράς του πρὸς ὠχρὸν φάντασμα ἀνέκραξε·

— Μαρία, σὺ εἶσαι;

Ἐκείνη δὲ ἵστατο ἀκίνητος, τὸ μέτωπόν της ἐφλογίζετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠκτινοβόλουν ἀπαισίαν λάμψιν. Οἱ πόδες της ἦσαν κατεσπαρκαγμένοι, τὰ ἐνδύματά της ἐσχισμένα, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρές της καθημαγμένοι. Ἡ δὲ κόμης αὐτῆς, ὑγρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς δρόσου, ἐκρέματα ἐπὶ τῶν πραιῶν καὶ τῶν ὤμων της.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε· κύριε Γρανλιέ, μὴ χάνωμεν καιρόν. Ἰπαγε νὰ καθησυχάσῃς τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ὑπηρετάς μας. Κανεὶς δὲν μὲ εἶδεν εἰσερχομένην. Εἶπε εἰς τὸν πατέρα μου ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι σὲ ἀρέσει, ὅ,τι σὲ περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν· φθάνει μόνον νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ θεωρήσῃ τὴν κόρην του εὐτυχῇ· τὰ πάντα θὰ ἦναι καλὰ... Πήγαινε, κύριε, καὶ γρήγορα· σὲ περιμένω ἔδω.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ φωνὴν βραχεῖαν, διακεκομένην καὶ ἐπιτακτικὴν.

Ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἐξῆλθεν οὐδὲ λέξιν ἀπαντήσας. Ἀμα δὲ ὡς ἐπέστρεψεν, ἡ Μαρία ἐκλείσε τὴν θύραν μετὰ σπουδῆς, ἔλαβε τὸ κλειδίον καὶ γονυπετήσασα ἐνώπιον τοῦ συζύγου της·

— Κύριε, ἀνέκραξε, φόνευσέ με!

Ὁ Γρανλιέ προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινε γονυπετῆς ἐπαναλαμβάνουσα·

— Φόνευσέ με! ἔδω, ἔδω εἰς τοὺς πόδας σου πρέπει νὰ ἀποθάνω.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ, τί σὲ λυπεῖ, τί σὲ κάμνει νὰ παραισωνῇς;

— Σὲ λέγω, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μὲ τρομερὰν ἀταραξίαν, σὲ λέγω ὅτι τοῦτο μόνον σὲ μένει, τὸ νὰ μὲ φονεύσῃς. Εἶναι τὸ δικαίωμά σου, εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου, εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τελειώσωμεν.

— Σήκω, εἶπεν ὁ εὐγενῆς, ὅ,τι καὶ ἂν ἔχεις φανέρωσέ με το, ἡ θέσις σου δὲν εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδιά μου. Καθησύχασε, ὅ,τι καὶ ἂν ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς νομίζω ὅτι ἡμπορῶ νὰ σὲ ὑποσχεθῶ ἐκ προοιμίων τὴν συνδρομὴν ψυχῆς τιμίας, τὴν βοήθειαν εὐγενοῦς καρδίας.

Ταῦτα ἀκούσασα ἐκείνη ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ δὲ

Γρανλιέ, ἀφ' οὗ μάτην προσεπλάθην ἐκ νέου νὰ ἀνεγείρῃ αὐτὴν κλαίονσαν ὡς ἑλὴ Μαγδαληνὴ, ἐκάθησε καὶ ἐβλέπεν αὐτὴν σιωπηλῶς καὶ μὲ βλέμμα ἀνεκφράστου λύπης καὶ ἀνησυχίας.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκλαυσεν ἐπὶ πολὺ εἶπε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ ὀλοφυρμῶν.

— Κ. δὲ Γρανλιέ, θὰ σὲ εἰπῶ τὰ πάντα. Θὰ μὲ φρονέσῃς μετὰ ταῦτα, διότι πρέπει νὰ τὸ κάμῃς. Ἄκουσέ με, εἶμαι δυστυχιστάτη. . .

Καὶ τὴν διέκοψαν τὰ δάκρυα.

— Σὲ παρκαλῶ, ἡσύχασε πρῶτον, εἶπεν ὁ Γρανλιέ μὲ ἀγαθότητά· συλλογίσου ὅτι δὲν ἔχεις ἔμπροσθέν σου δεσπότην, καὶ ὅτι εἶσαι ὑπὸ τὴν προστασίην τιμίου ἀνδρός.

— Ἄφες με νὰ ὁμιλήσω, θὰ σὲ εἰπῶ τὰ πάντα. Θεέ μου! θὰ τὸ κατορθώσω ἄρά γε χωρὶς νὰ σὲ προσβάλω θανασίμως; Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ὅλα. Κ. Γρανλιέ, δὲν σὲ ἀγαπῶ, ποτὲ δὲν σὲ ἡγάπησα, μόνον τὸ χέρι μου σὲ ἔδωκα, διότι ἡ καρδιά μου πρὸ πολλοῦ δὲν μὲ ἀνῆκε πλέον. Μὴν ὀργίζεσαι· ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου, ἀφ' οὗ τελειώσω ἡμπορεῖς νὰ μὲ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. ἡμπορεῖς νὰ μὲ φρονέσῃς, νὰ μὲ στείλῃς εἰς μοναστήριον. . . Ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς θὰ σὲ εὐγνωμονῶ. Ἄκουσέ με· ἡ ἱστορία μου εἶναι λυπηρὰ. Ἐσφαλὰ πολὺ, ἀλλ' εἶμαι πολὺ δυστυχιστέρη· θὰ ἰδῇς, ἀφ' οὗ μὲ ἀκούσῃς, ὅτι θὰ μὲ λυπηθῇς ἐλπίαν. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον δυστυχέστερον πλάσμα. Ὅτε μὲ ἐζήτησες πρὸ πολλοῦ εἰς γάμον, δὲν ἐγνώριζα τίποτε περὶ ἔρωτος, ἤμην ἐντελὴς παιδίον· μόνον τοῦ πατρός μου ἡ ἀγάπη μὲ ἦτο γνωστὴ δὲν ὑπώπτευόμην τίποτε, δὲν προέβλεπα ἄλλο τι, ἤμην εὐτυχὴς. Αὐτὸ μὲ κατέστρεψεν. Ἀρῆκα τὸν πατέρα μου νὰ σὲ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸν λόγον του. Ἐπεθύμει τὸν γάμον αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νόμος εἰς ἐμέ. Ἡσθάνομην ἄλλως τε διὰ σὲ μεγίστην ὑπόληψιν, σεβασμὸν καὶ ἀδελφικὴν φιλίαν. Ἐνόμισα ὅτι τοῦτο ἦτον ἔρως, καὶ ἀργότερα μόνον ἔμαθα ὅτι εἶχα ἀπατηθῇ. Τί νὰ σὲ εἰπῶ; ἡ καρδιά μου ἐπληρώθη ἀκουσίως· ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς. Δὲν ἦσο ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇς, ἤμην μόνη, ἄνευ δυσπιστίας, δὲν ἐσυλλογιζόμην τίποτε. Ἡ ὀλεθρία αὐτὴ ἀγάπη ἔπεσαν ἐπάνω μου ὡς κεραυνὸς εἰς ἡρεμὸν οὐρανόν· μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰπῶ πῶς μὲ συνέβη· πλὴν ὅτε ἐπέστρεψες δὲν εἶχες πλέον μνηστήν. Μὴ με διακόψῃς. . . Πόσον ὑπέφερα! Ἐνθυμήσου τὴν ζοφερὰν μελαγχολίαν μου· ἂν ἤξευρες, Κ. δὲ Γρανλιέ, πόσας νύκτας ἐπέρασα κλαίονσα! Θὰ μὲ ἐξελάμβανες ὡς παιδίον χαλεωμένον, ἀλλ' ἤμην τόσο δυστυχὴς. Συχνὰ ἠθέλησα νὰ σὲ ὁμολογήσω τὰ πάντα διότι ἡ καλοσύνη σου μὲ ἐνεθάρρυνεν, ἀλλὰ πάντοτε ὁ φόβος μήπως

λυπήσω τὸν πατέρα μου μὲ ἀνεχαίτισεν. Ἐπερίμενα ὥραν κατάλληλον. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογηθῶ, δὲν προπαθῶ νὰ φανῶ ἁθὺν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι ἀφ' οὗ τοῦ ἡγάπων δὲ ἐπίστευα πλέον εἰς τὴν ἀγάπην σου· ἐπίστευα ὅτι ζητήσας με εἰς γάμον ὑπῆκουσες εἰς τὰς τελευταίας εὐχὰς τοῦ πατρός σου, ὅπως καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰδικοῦ μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡμπορούσαμεν πάντοτε νὰ διαλύσωμεν τὴν μεταξύ μας ὑπόσχεσιν ἄνευ λύπης καὶ σπαραγμῶν· ὥστε ὡς πρὸς σὲ δὲν εἶχα καμμίαν τύφιν συνειδήσεως· οὐδὲ καὶ σ' ἐσυλλογιζόμην, μόνον περὶ τοῦ πατρός μου ἐφρόντιζα. Μίαν ἡμέραν, μίαν ὀλεθρίαν ἡμέραν! μὲ ἐλυπήθη, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ μου μὲ διέφυγε· πρὸ τῶν ποδῶν του, ὡς καὶ τότε ἔμπροσθέν σου, ἐτόλμησα νὰ τὸ εἰπῶ Κ. Γρανλιέ, ὅτι δὲν σὲ ἡγάπων ἂν καὶ σὲ ὠνόμαζεν υἱόν του! Μανταύεις τί ὑπέφερεν ὁ ταλαίπωρος. Ἐν τσοῦτῳ κατεφίλουν τοὺς πόδας του, κατέδραχε μὲ δάκρυα τὰς χεῖράς του· πρὸ κειροῦ ἔπασχεν ἡ ὑγεία μου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀνθέξω εἰς τόσῃν ἐσωτερικὴν πάλην, ἤμην ὠχρὰ, ἰσχνή, καὶ τὰ μάτια μου εἶχαν ἀφανισθῇ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ὁ πατήρ μου συγκινηθεὶς, ἠτοιμάσθη νὰ σὲ γράψῃ, διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸν λόγον του καὶ τὸν ἰδικόν μου· ὅτε αἰφνης εἰσῆλθες. . .

Μίαν ὥραν ἂν ἠργοπόρεις θὰ ἐσώζομεθα καὶ οἱ τρεῖς. Πτωχὸς, κατεστραμμένος, ἐξόριστος ἠθέλησες γενναίως νὰ μᾶς ἀποδώσῃς τὴν ὑπόσχεσιν μας· ἦτο δυνατόν νὰ τὸ δεχθῶμεν; Ἐννοεῖς κάλλιστα ὅτι ἦτον ἀδύνατον, ἐννοεῖς κάλλιστα ὅτι ἡ δυστυχία σου ἀντὶ νὰ χαλαρώσῃ τοῦς μεταξύ μας δεσμοὺς τοὺς συνέσφιγγε διὰ παντός. Μὲ ἡγάπας, τὸ ἔλεγες τοῦλάχιστον· μὲ ἀπέδιδες μὲν τὸν λόγον μου, ἀλλὰ δὲν ἀπέσυρες τὸν ἰδικόν σου. Τί νὰ κάμω; σὲ ἔπεινα τὸ χέρι μου.

— Ἐτελείωσες; ἠρώτησεν ὁ Γρανλιέ.

— Ὁχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ἡ νέα κόρη.

Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ὀδυνηρᾶς σκέψεως, ἐξῆν κολουόθησε μὲ φωνὴν ἡσυχωτέραν.

— Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος θὰ μὲ κρίνῃ εἶναι μάρτυς ὅτι ἐκτοτε ἡ θυσία ἐγένετο ἐντελὴς εἰς τὴν καρδίαν μου. Ὅσον μὲ ἦτο δυνατόν ἠνάγκασα τὸν ἀγάπην μου νὰ σιωπήσῃ· ἂν κατ' ἀρχὰς δὲν κατέπνιξα τὴν λύπην μου καὶ τὰς φωνὰς τῆς καρδίας, ἐθυσίασα ὁμως εὐθύς τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας μου. Ἐξετέλων τὰ καθήκοντά μου ἀσπληρότατα καὶ μόνον παρηγορούμην συλλογιζομένη ὅτι θὰ ἀπέθνησκαι μετ' ὀλίγον. . . Οὕτω ἐξαπτομένη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου ἐφθασα εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἐκλείψουν αἱ δυνάμεις μου· σήμερον ἀκόμη τὸ πρῶτ' ἡ χεὶρ μου δὲν ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου, ἀπόψε, δὲν παρῆλθεν ἀκόμη πολλὰ ὥραι ἀφ'

Θεοῦ εἶπα καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς νὰ δισταῖ ἡ φωνή μου. Ἦμην ἀποφασισμένη νὰ χάμω τὸ χρέος μου, ἤμην ἐτοίμη, . . τοῦλάχιστον τὸ ἐπίστευα. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τί συνέβη; τὸ ἀγνοῶ. Ὅ,τι μόνον ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ εἶναι ὅτι ἕως τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης στιγμῆς δὲν ἐνόουν τίποτε· ἄφην νὰ γίνουν τὰ πάντα μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἐγίνετο· ἤμην παράφρων. . . Ἐξόμνησα ὅμως αἰφνιδίως ὡς κεραυνοβοληθεῖσα, ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ πρώτην φράσιν εἶδα καταντηρὶ μου τὴν δυστυχίαν μου. Ἐφωτίσθη, ἤβλεπτο νὰ φύγω· τὴν εἶνα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον. . .

— Ἐταλείωσες; ἠρώτησεν ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ.

— Ὅχι ἀκόμη, ἐψιθύριζεν ἡ νῆξ.

Δισταῖσα δὲ ἐπὶ πολὺ καὶ κόψασα τὴν κεφαλὴν ἐξηκολούθησε·

— Κ. δὲ Γρανλιέ, ἤλπισα ὑπὲρ τὸ δέον ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν, τὰς δυνάμεις καὶ τὴν γεννιότητά μου. Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ σὲ δώσω σὲ τὸ ἔδωκα. Ὁ ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ εἶναι μόνον ἀνάμνησις· φέρω νεκρὸν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ θὰ τῷ εἶμαι πιστή. . .

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Γρανλιέ ἐσιώπα, ἐκείνη ἐπρόσθεσεν·

— Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἰδική σου.

Ὁ Γρανλιέ ἐσιώπα πάντοτε στυγριζόμενος ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τὸ μέτωπον βραχάζων μὲ τὴν χεῖρά του. Ἡ δὲ Μαρία γονυπετὴς περιέμενε τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτοῦ της.

— Δοικὸν, διὰ μιᾶς, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας κατέστρεψες τρεῖς τύχας! εἶπεν ὁ Γρανλιέ μὲ βραβύτατον αἰσθητὴ θλίψεως. Ταλαίπωρη κόρη! ἡ ὑπερηφάνειά σου σὲ ἀπώλεσε!

— Σὲ παρακαλῶ, φόνευσέ με, ἀνέκραζεν ἡ Μαρία ἀνασπῶσα τὴν κόμην της μετ' ἀπελπισίας.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Γρανλιέ σταθερῶς, σήκω. Ἡ νύκτα εἶναι προχωρημένη, ἔχεις βεβαίως ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἂν θέλῃς νὰ μὲ δεχθῇς μετὰ τινος ὥρας θὰ τακτοποιήσωμεν μαζή, ἐκ συμφώνου, τὴν φύσιν τῶν σχέσεών μας διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἦχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ καὶ πίστευσε ὅτι καὶ εἰς τοῦτο ὡς καὶ εἰς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα θὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν τὰ συμφέροντα τῆς εὐτυχίας σου τόσον, ὅσον καὶ τὰ τῆς ἀξιοπρεπείας μας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαρία ἐξηκολούθει μένουσα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἀνάγειρεν, ἂν καὶ ἐκείνη δὲν τὸ ἤθελε.

— Νομίζω, προσέθηκε, καὶ βεβαίως καὶ σὺ ἔχεις τὴν αὐτὴν ιδέαν, ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ἄγνωστος ἐδῶ ἡ λύσις τῆς ἡμέρας αὐτῆς· δὲν ἐπιθυμοῦμε βεβαίως νὰ ὀλιγοστεύσῃς τὰς ἡμέρας τοῦ πατρὸς σου· ἀρ-

κετὰ θύματα ἔγιναν ἤδη. Ἄν συγκρατεῖσθε θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας. . . Πίστευσε ὅτι αἱ προσπάθειάι μου διὰ τοῦτο θὰ εἶναι ἴσκι τοῦλάχιστον μὲ τὰς ἰδικὰς σου. Μὴ φραντίζῃς ποῖαν ἐξήγησιν ἔδωσα εἰς τὸν Κ. δὲ Κερουάρ διὰ τὴν ἀπουσίαν σου· ὁ πατήρ σου οὔτε κἂν θὰ τὴν ἀναφέρῃ. Προσπάθησε ν' ἀναπαυθῇς, καὶ αὔριον τὸ πρόσωπόν σου νὰ μὴ διαφεύσῃ πολὺ τοὺς λόγους μου. . . . Δὲν θὰ σὲ φονεύσω, δὲν θὰ σὲ στείλω εἰς μοναστήριον. Ἄν τις πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, βεβαίως δὲν εἶσαι σὺ, Κυρία.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχειρέτισεν εὐγενῶς τὴν σύζυγόν του καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἡ Μαρία ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς ἐμπροσθεν τῆς θύρας καὶ τὸν ἐμπάδισε νὰ διέλθῃ.

— Ποῖος λοιπὸν πρέπει ν' ἀποθάνῃ, ἂν ὅχι ἐγώ; ἀνέκραζεν ὅλη ἐξημμένη· ἂν ὅχι ἐμὲ, ποῖον λοιπὸν θὰ φονεύσῃς.

— Δὲν θέλω νὰ φονεύσω κἂνένα, ἀπεκρίθη ὁ Γρανλιέ μὲ μειδίαμα γλυκὺ καὶ περίλυπον.

— Τὸ ὁμῶς;

— Σὲ δίδω τὸν λόγον μου.

— Διότι, κύριε δὲ Γρανλιέ, ἂν ἔχῃς τὴν δυστυχίαν νὰ ἐγγίσῃς μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ θὰ φονευθῶ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου!

— Δὲν σὲ ἠρώτησα κἂν ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ νέος καὶ ἐξῆλθεν.

Ἦτο δὲ σχεδὸν ἡμέρα. Ὅτε μετὰ τινος ὥρας ὁ δὲ Γρανλιέ εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του, εὔρεν αὐτὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔχουσαν τρομαρὸν πορετόν· αἱ χεῖρές της ἔκαιον ὡς φλόγες, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἄγριοι, καὶ ἡ ἀναπνοή της φλογερά. Ἐν τῇ παραπροσύνῃ της ἔβλεπε τὸν Ὀκτάβιον πληγωθέντα ὑπὸ τοῦ Γρανλιέ· ἐζήτει συγχώρησιν ἀπὸ τὸν ἐκπνέοντα μνηστῆρά της, ὅστις τὴν ἀπέκρουε καὶ ἀπέθνησκε καταρώμενος αὐτήν. Ὁ δὲ Γρανλιέ καθίσας πλησίον τοῦ προσκεφάλου της προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ· ἀλλ' ἐφαίνετο εἰς τὴν Μαρίαν ὅτι εἶχε τὰς χεῖρας βεβημένους εἰς φίλτατον αἷμα, καὶ ἀπέστρεψεν ἐντρομος τὴν κεφαλὴν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΠΟΛΕΩΣ. Κατὰ τὴν ἐν Αὐστραλισίῳ μάχην, καὶ ἰδίως τῇ 27 Νοεμβρίου τοῦ 1895 ἔτους, ἱατρὸς τις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἀπομακρυνθεὶς ἀσυλλογίστως τοῦ στρατοπέδου καὶ παρεκτραπείς τῆς εἰς αὐτὸ ἀγούσης ὁδοῦ, ἐπορεύθη εἰς τινὰ μικρὰν πόλιν ὑπὸ τετραποσίων αὐστριακῶν